

א) עיני מוס' לקמן קב. ד"ה אלף לאו, ב) לקמן קפ"א: א) ג"ח שס, ד) נלקמן ע"ד: ט) [לעיל סט.], ו) פסחים כב: נטו. כ. כ לקמן ז"ל: ז) נלקמן לו"ל: ח) [לקמן סט.], ט) ויקרא ע"ג, י) וימא ע"ג.

תורה אור השל"ם

1. רק הדין לא תאכלו על הארץ תשפכו דברים יב טו

גליון הש"ס

גמ' היה בקדשים מי אכא. עין יומא סד ע"ג מד"ה דמימא:

מוסף רש"י

מי מצטרף לסימן ראשון לסימן שני. גרסוין, והי מיניו ליה סימן ראשון בשמחה שגדו זה זה מבוכה היה נה להורו חף בחילה ומשילף אין תחית סימן ע"ה ש"ה על אבר זה אלף לטהרו עיני עגלה כדאמרינן וכו"ל מגע טרפה שמוטה, מי מצטרף סימן ראשון שג"ה על לטהר ולהתיר, ע"ה זה שמיז נה אלף לטהר, להעיל מיהא לטהר הוילן וכו"ה ש"ן בך (לקמן 100). ומולחו יפה יפה. יותר מבשר אחר, מפני שג"ה הפסין דמו לנחם ושכחויה נגלגל מתוכה, לפי ששכחויה מולחיה נשמה היא מתאמת ומולחיה דמי יפה (לקמן 100). נפש. כדמיה נאדעע מיתות (פסחין דף טג.) מנין לאוכל מזהמה קודם שג"ה נפשה שג"ה גלגל משג"ה, שאמר לא תאכלו על הדם, ולתפנות לדין צעלמה הוא (לקמן 100). אחד עכ"ה כ"ו. והואל ומותו לשראל הוה דלע"ה שרי לנחם מיי אסור (100). מסייע ליה לרב אידי. ה"ה דקמי שג"ה הט"ם מותר ט' שג"ה הרוצה שיבריא. בשר זה טוב לנפשו לדין הוא צריך. כל עגלה ועיקרה על שמיטת קדשים לדין לא נריסה (לעיל כ"ט). דם שנשפך כמים. דם חולין שאין חסין לקבלו כגלי מבשר. לחיתקש למים, אכל דם קדשים מתקבל כגלי וצ"ח ממנו למוחזק חסין נשפך לחייד כמים אינו מכשיר. דלף חיתקש למים (פסחים 100).

שיטה מקובצת

א) ע"כ לא איבעיא וכו' השתא אהדרה: ב) דהויה כמי שהוציאה מן הבהמה: ג) ולא אכרן במיתה תליא לתו מלחא: ד) דם הנשפך כמים הוי כמים ומכשיר חס"י: ה) והכא נמי נימא שאני עובדי כוכבים דלאו: ו) על הטמאים כטהורים בשלמא התם לרבנן א"ר: ז) כיון דשם אבר מן החי אסור לישאל: ח) ר"ל דמי"מ אסור אבר מן החי וידהו משום דבעיא שחיטה ואצ"ל:

השוחרט פרק שני חולין

לג.

עין משפט
נר מצוה

ע"ה א מ"י פ"ב מהל' אבות הטומאה הל"ט: עד ב מ"י פ"ז מהל' שחיטה הל"ב סג עשין סב טו"שע"ו י"ד ס"י כו סע"ף ב (סג ע"ה טו"שע"ו י"ד ס"י כו עשין כטור): ע"ה ג ע"י צמ"י פ"ט מהל' מלכים ומה שכתב בזה הכ"מ צל"ג ופי' צטור י"ד ס"י כו: ע"ה ד מ"י פ"א מהל' אבות שחיטה הל"ב טו"שע"ו י"ד ס"י כו עשין כטור: ע"ה ה מ"י פ"ד מהל' מלכות אבות הל"ג סג ע"ה טו"שע"ו י"ד ס"י כו סע"ף כ: ע"ה ו מ"י פ"ה מהל' אבות הטומאה הל"ט: ע"ה ז מ"י ט"ז מהל' ב' ח מ"י פ"י מהל' טומאת אוכלין הל"ז ופ"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה לו וע"ש: פ"ט מ"י פ"י מהל' טומאת אוכלין הל"ז ופ"ח מהל' אבות הטומאה הל"ג:

רבינו גרשום

לעולם לא הדר ביה (ל)כלומר לא אמר דמותו כלומר הוא אמר ענה וז' דבני למיחד: א) אבר רב אחא בר יעקב שמע מניה מדר' שמעון בן לקיש מומנין ב"ה בלומר לריש לקיש דבברא ליה שחט את הקנה ואח"כ ניקהה הריאה כשרה דאמרין כמ"ה דמנחם בדיקולא דמיא הכא נמי כיון ששחט הסימנין אמרין בני מעין שחולין (בקנה אמרין) [בישטן] כמה דמנחם בדיקולא דמיא: גמר בהו מיתה וכאבר מן החי דמי ולחן אסור אבר מן החי אבל לישאל בדשחיטה תליא מילתא לית לן ח"ה תניא דלא כרב אחא בר יעקב. כלומר דחזין דמומנין עובד כוכבים אפי' (מחיים) (אבני מעיים): לומר ליה בריא דאוכל מבית כבודיה קודם שחצא נפשה שחוב לאכול לכל אדם: אין נאכלין בידים מסואבות. זה שלא נטל ידיו: ידים שניות הן ואין שני כו'. כלומר מאי קרינן ידים שניות שהגוף טהור וידים חשבות טמאות אי נגע בשרך כל הגוף טמא אלא אודה שגופו טהור וידיו טמאות שנגע באוכלין טמאין שהאוכל ראשון וידיו שניות ואין שני עושה שלישי בחולין: הכא בחולין שלקחין בכסף מעשה כו' אי מה חולין אמרין הא יצא מהם דם דאין נאכלין בידים מסואבות בחולין שלקחין בכסף ודלא כר' מאיר כ"ה דהא

מולחן יפה ומדיחו יפה יפה. הא דלח אדכר הדחה קמיימא כגון דחלליה צי טבחי כדאמר צפרק כל הצער (לקמן דף ק"ג). אי נמי משום דאיידי צער ציט השחיטה ולא הוצרך להזכיר ולקדירה אידי אי נמי מיירי לללי חף ע"ג דלללי לא צעי מליחה שאני הכא שנתקף קודם שחלף נפשה שאני השחיטה ועדיף מצישרא דאסמיק צפ' כילד לולין (פסחים דף ע"ד): אחד עובר כוכבים ואחד ישראל מותרין בו. משמע דטעמא משום דליכא מידי דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור ומימה דצפרק ארבע מיתות (פסחין דף נט). פריך והא איכא יפת תואר ומשני שאני עובדי כוכבים דלאו צי כיצוץ נינהו וה"ל ס' שאני עובדי כוכבים דלאו צי שחיטה נינהו כדאמר לעיל ואין להקשות מהא דאמר פרק ד' מיתות (ע"ה דף נ"ח): עובד כוכבים שצבת חייב וכן העוסק צתורה דדצבר שהוא מצוה לישראל לעשות לא שייך למימר מי איכא מידי דלישראל שרי וכו' וע"ג דלמר אפילו שצבת שני שצבת חייב מכל מקום לא דמי הוילן יש מלות שציתה לישראל כמו שצבת וע"ג דצן נח נהרג על העוצרים כדאמר התם וישראל אינו נהרג נהי דפטור מ"מ לא שרי וכו"ה דצפרק גיד הנשה (לקמן דף ק"ג). דפליגי אס נוהג אבר מן החי בטעמא ואמרין מחלוקת בישראל אכל צבני נח דצרי הכל מותרין על ו' הטמא כטהורין צשלמא לרבנן אע"ג דאין ישראל מוחה לה לא אבר מן החי דטעמא מ"מ אסור ליה משום טמא ולא אשכחתי דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור אלף לרי מאיר דאמר דאין נוהג אלף צצהמה טהורה בלגד והא איכא אבר מן החי דמית ועופות הטהורין דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור וכי תימא דלח חייטין כיון ו' דסתם אבר מן החי אסור לישראל א"כ מאי פריך התם צפ' ארבע מיתות (פסחין דף נט). מגול דפחות משוה פרוטה ו"ל דמכל מקום ס' אבר מן החי דידהו אסור משום דבעיא שחיטה אע"ג דעובד כוכבים אסור צמשהו צצר וגידיים ועלם ישראל לא מיתקרי אלף צצית צצר הא אמר ר' יוחנן (דח"ה שיעור אסור מן התורה ולריש לקיש דאמר חלי שיעור מותר מן התורה דלמא לית ליה הווא כללף אלף סצר לה כמ"ד הכא אין מומנין עובדי כוכבים על צני מעיים: השוחרט בהמה חיה ועוף ולא יצא בו'. משמע דדס חיה ועוף מכשירין וקשה להר"ר יעקב מאורלייני"ש דצגמרא לריש דדס קדשים אינו מכשיר מדכתיב על הארץ משפכו כמים דם הנשפך כמים כסוי כו' וצפרק כסוי הדם (לקמן דף פ"ד). אמרין דלח הארץ משפכו כמים מה מים לא צעי כסוי חף האי נמי לא צעי כסוי אלמא צדס חיה ועוף דכתיב כסוי לא הוי כלל משפכו כמים ויש לומר דכל דם הנשפך על הארץ שאין מקבלים אותו ככלי כגון דם חיה ועוף הוקשה למים צין לענין הכשר צין לענין פטור כסוי אלף דלענין כסוי גלי רחמנא דדס חיה ועוף כסוי אלף מכל מקום הוקש לענין צינן פירות: דם שאינו נשפך במים אינו מכשיר. הקשה הר"ר יעקב מאורלייני"ש דצפרק כל שעה (פסחים דף כ"ג). פריך והרי דם דכתב רחמנא וכל נפש מכם לא תאכל דם ותנן אלו ואלו מתערבין צחמה ויואלין לנחל קדרון ומכריס לנגנין לוצל ומשני אמר קרא על הארץ משפכו כמים מה מים מותרין צנהא חף דם מותר צנהא היכי דייקי היתר הנאה מהאי קרא לרס קדשים הא לא חיתקש למים ויש לומר דמכל מקום כיון דדס חולין שרי צנהא אס כן אכילה דכתיב גבי דם הוילן אכילה ממש. [וע"ה מוספות פסחים דף כ"ג. ד"ה מה]: ולמלא

מי מצטרף ראשון לשני. הוילן וגם הוא לטהר נשחט או לא ופשיטא התם) אס מצטרף סימן ראשון לקימן שני להתיר שאר העובר באכילה לא יצטרף עמו לטהר אותו אבר מידי נבלה. ולענין יקבד צני מעיים נמי תפשוט דמצטרף דלח מהני חילוק לפסול צשחיטה הוילן וצסימנין לא איבעיא כו'. ואלהשתא אהדרין לשמעתי דאמרין הדר ציה ר' זירא [לג]: מההיא דלעיל מדעבי מהו לטהרה מידי נבלה מכלל דפשיטא ליה דאיטרפא צנקה צדיני ציני: לא הדר ציה. ופשיטא ליה לרבי זירא דלף צחילה שריא דאין טרפה לחצי חיות. והא דצעי רבי זירא לענין טומאה: לרבינו דרצא. דאמר לעיל [לג]: לא אמר ריש לקיש אלף צריאה אכל צבני מעיים טרפה מיצטיה ליה לרי' זירא אס טהורה מיהא מידי נבלה או לא: מדריש לקיש. דאמר [ע"ה] כיון שנחתך קנה הוי ריאה כמנחא צדיקולא שמע מינה אין מומנין עובד כוכבים על צני מעיים משום ריאה צדהוי כמי שהויליה מן הצחמה צעודה מפרקת ועובד כוכבים לאו צשחיטה תלי היתר אכילה דדייה שלח הוצרכה שחיטה אלף ואבר מן החי נאסר להן ואין יולאה להן מידי אבר מן החי עד שמתות אכל לישראל יתה מידי אבר מן החי ע"י אהא. כי אמר להא מילתא: ולא אמרי ליה. ומחמתי צעלמי ולא הקשימי לו: הווא לאכול כו'. משום דמעיל דאמר לקמן צסמון הרוה צציריא: מציה שחיטה. שאינו ממוסר הפשט ויכול לחותכו מיד קודם יציאת הנפש וממתין לה עד שחלף נפשה דאמרין צארבע מיתות (פסחין דף טג.) מנין שאסור לאכול מן הצחמה קודם שחלף נפשה ת"ל לא תאכלו על הדם: אחד עובד כוכבים כו'. ולא אמרין צציתה תליא מילתא והוילן אבר מן החי לגבייהו והיינו דלח כרצ אהא: ומדיחו יפה יפה. מפני שעדיין נבלה הדס לנחם ולא יאל: בתנ"י ידים מסואבות. כלומר צלף נטייה דגזרו עליהם להיות שניות. וצגמרא פריך אפילו הוכשרו נמי אין שני עושה מנו דשריא שחיטה להך צצר מידי אבר מן החי משויל ליה נמי אוכלא לגבי טומאה: גמ' י לא יאל מהן דם כשרה. צתמיה. וריקת דס הוא דשריא להו דכתיב (דברים יב) ודס זצחין ישפך והדר והצצר תאכל: שאינו מכשיר. אס נפל על הורעים: דם הנשפך כמים. הוי כמים ח: דקימא לן חיה הקדש מכשירן. למיהו אוכלא ולקבולי טומאה דתניא צפסחים (נה). והצצר [ויקרא ז] לרבות עלים ולצונה דאע"ג דלאו אוכלא ניהו חיה הקדש משויל להו אוכלא: צכסף מעשר. צירושלים דכתיב (דברים יד) ומתה הכסף וגו' ואשמועינן דשני צצדי צהו שלישי דלח כר"מ: כל

דכל דם הנשפך על הארץ שאין מקבלים אותו ככלי כגון דם חיה ועוף הוקשה למים צין לענין הכשר צין לענין פטור כסוי אלף דלענין כסוי גלי רחמנא דדס חיה ועוף כסוי אלף מכל מקום הוקש לענין צינן פירות: דם שאינו נשפך במים אינו מכשיר. הקשה הר"ר יעקב מאורלייני"ש דצפרק כל שעה (פסחים דף כ"ג). פריך והרי דם דכתב רחמנא וכל נפש מכם לא תאכל דם ותנן אלו ואלו מתערבין צחמה ויואלין לנחל קדרון ומכריס לנגנין לוצל ומשני אמר קרא על הארץ משפכו כמים מה מים מותרין צנהא חף דם מותר צנהא היכי דייקי היתר הנאה מהאי קרא לרס קדשים הא לא חיתקש למים ויש לומר דמכל מקום כיון דדס חולין שרי צנהא אס כן אכילה דכתיב גבי דם הוילן אכילה ממש. [וע"ה מוספות פסחים דף כ"ג. ד"ה מה]: ולמלא

א) לשון זה אין לו בהנהגה כלל ונראה דל"ל כלומר לא אמר דם טרפות לחצי חיות ודחיל ס"ל דתומא והא דשלל אלהי וז' לרבינו דרי' זירא אהי. צ) נראה דל"ל דהוי כמו שנתלס מחיים דעדיין לא גמר צכו מיתה וכו'.

השוחר פרק שני חולין

לד.

עין משפט נר מצוה

פח א מיי פ"ח משגל
אבות הטומאה הלי י
ופי הליד והליי ופי
הלכה ה:
פח ב מיי שם פי הליג:
ג א מיי שם פי הליג:

רבינו גרשום

הקדש בידים מסואבות:
ולוקמה בחולין שנעשו על
טהרת תרומה כו'. כלומר
ולוקמה מהניחין דאין
נאכלין בידים מסואבות
בחולין שנעשו על טהרת
תרומה ור' יהושע כלומר
דהא מודי בחולין שנעשו
על טהרת תרומה דאית
בהו שלישי: לא סלקא
דעתך דקמינ בשר. כלומר
השוחט במהה חיה ועוף
הוא בשר: אין בשר
בבשר מיחלף. כלומר
אע"פ שאין חיה בקדשים
גורנין חיה אטו בהמה
דאיתא בקדשים אבל
בשר בפירי לא מיחלף
וא בתרומה היאך גורנין
בשר אטו פירי: מאן
חבריא רבה בר בר חנה.
כלומר דרבה בר בר חנה
סבר לר' יהושע חולין
שנעשו על טהרת הקדש
ליה בהו שלישי כדבעינן
למימר בסוף ההלכה: א"ל
ר' אליעזר לר' יהושע
מצינו שהאוכל חמור
מן (החולין) [האכלין].
ואנו היאך לא נעשה
אוכל באוכלין כלומר
ולמה אמרת האוכל אוכל
ראשון דאינו אלא שני:
מגבלת עוף טהור לא
גמרינן. כלומר דהודיש
הוא דאינו מטמא אלא
אבית הבליעה: אלא
מצינו שהאוכלין חמור
מן האוכל דאילו אוכל
כבבציה. כלומר דאילו
אוכלין מטמאין בכבציה
כו': אלא שני שני למא.
כלומר לדברין שאתה
אומר שהאוכלין חמור
מן האוכל אוכל שני למא הוא
שני כמיהו והא לדברין
אין חמור אוכל באוכלין:
א"ל מצינו שהשני עושה
שני ע"י משקין. כלומר
שאם נגעו משקין באוכלין
שניים הרי הם כמיהו:
משקין נמי תחלה (הא)
[ותו] דתנן כל הפוסל את
התרומה כו' ואיהו דבר
הפוסל את התרומה והו
שני ועושין משקין תחלה:
חזן מטבול יום כלומר
שטבול יום פוסל תרומה
ואין עושין משקין תחלה:
ועוד שלישי שני למא.
כלומר לדברין שאתה
אומר שהאוכלין חמור מן

מאן חבריא רבה בר בר חנה. לא ר"ל רבי אלעזר לעיל ללך
הוה קרי ליה חבריא דרבו הוה כדאמר בפ"ק דצ"ק (דף יא):
וביש נוחלין (ב"ב דף קכח). דאמר עולא אמר רבי אלעזר הלכה
גוצין מן העבדים אבל קשיא אמאי לא קאמר עולא רבותי אומרם
ונראה דרבי אלעזר לא קאמר לא קאמר לעיל
יותר אלא הכא בחולין שנעשו על
טהרת קדש עסקינן והש"ס הוא
דמסיים ודלא כרבי יהושע:
ואובב עד דאביב חצי פרס.
אע"ג דמפרש ר"ת דבי"ח
דבר גזרו על אדם האוכל כביצה
שיהא טמא מ"מ מייית ראייה מפסול
גוייה שהיה מתחלה בחצי פרס:
טומאה משיעורין לא גמרינן.
תימה הרי מצינו נבלת
זהמה דמטמאה ואוכלה טהור אלמא
מאכל חמור מן האוכל: **שני שני**
למה. דלע"ג דליכא למיגזר דבהדי
דאכלי אוכלין טמאין שדי לפי משקין
(ג) דמעשר מ"מ אי לאו דאשכחן
בעלמא שני דעביד שני לית לן למיגזר
דלא להו מיילי דרענן חוכא ואיטוללא:
מצינו שני עושה שני ע"י משקין.
וא"ת ואמאי לא קאמר
ע"י ספר דלמרינן בפ"ק דשבת (דף
יז). דהוי מ"מ דבר וידים הצלות
מחמת ספר נמי פוסלות תרומה
כדאמר התם וי"ל דלא צעי לאתויי
אלא ממאכל דעביד מאכל אחר שני
דומיא דמאכל דעביד אדם שני ועוד
דהא דספר עביד ידים שניות וגם
פוסלות את התרומה ללא משום
טומאה אלא משום חומרה:
משקין תחלה נמי היו בריתן
ובו'. לא צא להקשות
שכמיהו יעשה האדם ראשון דלמה יש
לו להיות ראשון אלא רצה לומר דהא
דעביד שני היינו דווקא ע"י משקין
שהן תחלה ולי"ג מה שכתבו בספרים
סברי

חולין שנעשו על טהרת תרומה. כלומר האי אוכל ראשון ושני ושלישי
דקתני בחולין מייירי במסכת טהרות (פ"ב מ"ג) וצאיו אוכל חולין
אמה מוצא שלישי הא שני לא עביד שלישי בחולין אמה מוצאו בחולין
שנעשו על טהרת תרומה: **על טהרת תרומה אין על טהרת הקדש**
לא. דבטלה דעתו ואין שם טהרת
הקדש נתפסת עליהם אבל בטהרת
תרומה הו' נתפסין אלמא מתנימין
דלא כרבי יהושע אבל כר"א אמאי
דהא סתם קאמר שלישי שלישי
אפילו בחולין שנעשו על טהרת הקדש:
דקתני צער. מתנימין צבצר חולין
קאי ובשלמא פירות חולין אדם
מתפסין בטהרת תרומה כדי שיהא
רגיל להתנהג בטהרת תרומה שאם
תתחיל לו תרומה בחולין ויאלץ תרומה
בחזקת חולין יהא אוכלה בטהרה
אבל צער ליתא בתרומה ואין כהן
מתפסין לצער חולין בטהרת תרומה
משום דלא מיחלפא ליה תרומה
צבצר חולין שיצא לאוכלה כדכך
החולין: **צער צבצר** מיחלף. לפיכך
אפי' של חיה בטהרת הקדש שאם
תתחיל לו צער בטהרת קדש שיהא
אוכלה בטהרה: **צער צפירי** לא
מיחלף. תרומה אינה אלא צפירות
ואינו נחלף צבצר לפיכך אין דרך
הכהנים להתפסין לצער חולין שלהן
טהרת תרומה: **אמר עולא חבריא**
אמרין. כדאמר בתמני' דקתני
שלישי בחולין שנעשו על טהרת הקדש
קמייירי ודלא כרבי יהושע ואנא אמיינא
דרבי יהושע נמי ס"ל הכי דחולין
שנעשו על טהרת הקדש אית צבו
שלישי והאי דקאמר רבי יהושע בחולין
שנעשו על טהרת תרומה רבותא
אשמעינן דאפ"ה אית צבו שלישי
וכ"ש חולין שנעשו על טהרת הקדש:
מאן חבריא. דכירא להו דדוקא

(א) ג"א כאוכל רש"י
(ב) ע"י תוס' שבת יד. ד"ה
רבי יהושע. א. [פרה פ"ח
מ"ו פסחים יד.]. ד. [ש"ך
עוד לק' לג.]. ס. [ש"ב
ש"ך גמס.]. ו. ז"ל כאוכל.
רש"י. ו. ע"י רש"י. ח. ז"ל
באין דורשין. ט. מן "והאי
מהדרי ליה" עד "מרכיב"
ליתא בפ"א.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא וכו'
מאובכלין: (ב) תוס' ד"ה
שני וכו' שדי לפי משקין
דתרומה מ"מ א"ל:

מוסף רש"י

כל הפוסל בתרומה. כל
הכי דמיימין כפיק יליאומ
השבת (ג'ג) גני שמויה
עשר דבר שגורו עליהם
מורת שנים לפסול את
התרומה. מטמא משקין.
אפילו חולין להיות
תחלה חזן מטבול יום.
שטבול לתרומה מן המורה
ונורת הכחוש הוא. וז"מ
דאקלשא טומאה דדייה ולא
גזרו ציה לעשות משקין
תחלה. דאין דברי מורה
לריסין חזוק. ומשום
דמשקין עוליים לקבל
טומאה. ומה היא עלולת
שקבלין טומאה שלא
ההכר. גזרו עליהן חומר
הכזה שיהי' הכהנים משרין
לשומן (פסחים טז.).

שיטה מקובצת

(א) אבל בטהרת תרומה
יכול ליהתפסין נתפסין:
ומחיבת אלמא מבני' כו'
עד סוף הדבור גרשם עליו
ונ"ב שלא נמצא בס"י:
(ב) אמר עולא חבריא
אמרין כדאמרין דמתני'
דקתני שני עושה שלישי
בחולין: (ג) דאילו המאכל
מקבל טומאה מכבציה
אוכלין: (ד) ואמרין בפ'
בבבציה דיומא אוכל הנאכל:
(ה) ולעולם אשמעינן דיש
שלישי בחולין שנעשו על
טהרת תרומה:

בחולין שנעשו על טהרת תרומה ורבי יהושע
לא ס"ד דקתני בשר דאי בתרומה בשר מי
איכא אלא מאי בקדשים היה בקדשים מי
איכא בשר בבשר מיחלף בשר בפירי לא
מיחלף אמר עולא חבריא אמרין בחולין
שנעשו על טהרת הקדש ודלא כרבי יהושע
ואנא אמיינא רבי יהושע היא ולא מיבעיא
קאמר לא מיבעיא חולין שנעשו על טהרת
קדש דחמירי דאית בהו שלישי אלא אפילו
חולין שנעשו על טהרת תרומה נמי אית בהו
שלישי מאן חבריא רבה בר בר חנה היא
דאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מאי אהדרי
רבי אליעזר ורבי יהושע להדרי אמר לו ר"א
לרבי יהושע מצינו אוכל חמור מן האוכל
דאילו נבלת עוף טהור בחוץ לא מטמא
ואילו אוכלה מטמא בגדים אבית הבליעה
ואנו היאך לא נעשה אוכל (ב) כמאכל ורבי
יהושע מגבלת עוף טהור לא גמרינן דחידוש
הוא אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכל
דאילו מאכל בכבציה ואוכל עד דאכיל
ור"א טומאה משיעורין לא גמרינן ועוד
לדברך שאתה אומר על ראשון שני יפה אתה
אומר שני שני למה אמר לו (ג) מצינו שהשני
עושה שני ע"י משקין אמר לו והא משקין נמי
תחלה הו' דתנן (ד) כל הפוסל בתרומה
מטמא משקין להיות תחלה יחולין מטבול
יום ועוד שלישי שני למה אמר לו אף
אני לא אמרתי אלא בתרומה שמהרתה
טומאה

אמר ליה רבי יהושע שאני משקין דעוליים לקבל טומאה דמ"מ לא
מירץ כלום: **אף אני לא אמרתי בו'**. י"מ כי מהכא דייק דחבריא
סברי
אמר ליה רבי יהושע על טהרת תרומה: **מה אהדרי רבי**
אלעזר ורבי יהושע להדרי. מה השיבו זה לזה איש על דברי חברו:
מצינו שהאוכל חמור מן האוכל. האדם האוכל המאכל חמור מן
המאכל: **היאך לא נעשה אוכל** (א) **כמאכל**. דהאוכל אוכל ראשון לא יהא ראשון: **דחידוש הוא**. שאין לו טומאה בגלוי וכשהיא צבית
הסתרים היא מטמאה האדם עד שהוא מטמא בגדיו וכל שאר טומאות מטמאות בגלוי ואין מטמאות צבית הסתרים הלכך גזרת הכתוב
היא ואין למדין הימנה ור"א סבר למדין: **אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכלו דאילו כמאכל**. מקיבל טומאה כבציה (ב) אוכלין טמאין
שגבעו צו: **ואדם האוכל**. אוכלין טמאין אינו טמא אלא"כ אבל חזי פרס כדתנן בעירובין (דף פג): **וחזי חליה לפסול את הגוייה וכן צו**
צביס: טומאה משיעורין לא גמרינן. דשיעורין מילתא צבצפי נפשיה היא ולא משום חומרה וקולא אלא מטמא כבציה כך שיער
צו הכתוב מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) **ואמרין** (ז) **צב"ח** דיומא (דף פג). אוכל הנאכל צבת אחת ושיערו חכמים אין צבת הבליעה מחזיק יותר
מצבית תרנגולת ופסול גוייה כצחי פרס הכי תקון רבנן: **ועוד לדברך**. שאתה למד טומאה משיעורין לעשות מאכל חמור מן האוכל
מה שאתה אומר האוכל ראשון נעשה שני יפה אתה אומר אלא שני שני למא: **אמר לו מצינו**. שאוכל שני עושה את חזרו שני:
ע"י משקין. אם נגע אוכל שני בצוכל שהמסקה טופח עליו נעשו משקין תחלה כדקתני ואילו כל הפוסל את התרומה מטמא משקין
להיות תחלה וחזר המשקה ועשה האוכל שני וכיון דאשכחן ע"י משקה דשני עושה שני צבוס דוכתא מחמרינן גבי אדם האוכלו למהו
כותיה דלכיה חמירא מנגע: **וא"ל**. ר"א אי משקה ילפינן תחלה נמי צבית למיעבדיה להאי אדם כי היכי דמשקה נעשה ראשון. ורבי
יהושע לא יליף מן המשקה דהתם חומרה דמשקין הוא שעולין לקבל טומאה אבל מן האוכל יליף: **חזן מן הטבול יום**. דאקלשא
טומאה מיינה ואע"ג דפסיל תרומה לא עביד משקה ראשון: **אף אני לא אמרתי**. האוכל אוכל שלישי נעשה שני: **אלא**. בצוכל
של תרומה כלומר בחולין שנעשו על טהרת תרומה וכדאמר רבי יהושע צבדיא לעיל (ג) **וכיון דעל טהרת תרומה נעשו עבדי לאוכלן**
שני: (א) מפני שטמאה של תרומה טומאה היא אלא הקדש. כדלמרינן (ב) בחומר צבדש (פגייה דף יט): צבדי אוכלי תרומה מדרס לקדש
אלמא אין שמירת תרומה חשיבא שמירה אלא הקדש דהא מדרסות לגבי תרומה מטמאין ואפילו בחולין דהא טומאה דאורייתא היא
והאוכל תרומה נשמר הוא מן המדרס ואפ"ה לגבי קדש לא חשיבא שמירה ומיישינן שמא ישבה עליהן אשתו נדה ה"נ שלישי דתרומה
לגבי קדש מספקינן ליה צבני הלכך האוכל שני לקדש שמצינו שני עושה שני ע"י משקין. מדקאמר רבה צר צר חנה דלאתציה ר"א לרבי
יהושע שלישי שני למא ואמר אף אני לא אמרתי אף אני לא אמרתי דדוקא קאמר ולא רבותא דאי טעמא יהיב למילתיה ואמר
חולין יש שלישי צבצבו על טהרת תרומה ועל קאמר אף אני לא אמרתי דדוקא קאמר ולא רבותא דאי טעמא יהיב למילתיה ואמר
צאיו חולין הוא נעשה שני לקדש בחולין שנעשו על טהרת תרומה ומשום דטהרתה טומאה היא אלא הקדש ולעולם שלישי בחולין
שנעשו על טהרת הקדש איכא מאי קא מותיב ליה ר"א שלישי שני למא הא אשמעינן רבי יהושע טעמיה. ועולא דאמר לעיל דרבי יהושע
בחולין שנעשו על טהרת הקדש נמי אית ליה שלישי סבר דהא דקתני צבית דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה טעמא
הוא דיהיב למילתיה דבחולין דטהרת תרומה הוא דלמרינן נעשה גופו שני לקדש משום דטהרתה טומאה היא אלא הקדש אבל לא
בחולין דטהרת הקדש ולעולם אשמעינן דיש שלישי צבצבשין על טהרת תרומה וכ"ש צבצבשין על טהרת הקדש והאי מהדרי ליה לא שמיע ליה
דאינו לא צבצבשה ולא צבצייחא מה שהשיבו זה לזה אלא רבה צר צר חנה שמיע ליה מרבייה (א) אי"ל לעולא דהאי אף אני לא אמרתי לא היו דברים
מעולם לרבי יהושע בתרבייהו קאמר דנעשה גופו שני לקדש וטעמא משום דטהרת שניהם צין נעשין על טהרת תרומה וצין צבצבשין על
טהרת הקדש טומאה היא אלא הקדש והאי דקתני לעיל בחולין שנעשו על טהרת תרומה רבותא אשמעינן דאפילו צבני איכא שלישי:

על